

Familie Renne uit Bosschenhoofd fietste naar Parijs

'Het is belangrijk je geduld niet te verliezen'

Het ultieme genot was toch wel om bovenop de Eiffeltoren te staan. René, Pauline, Martijn en Sjoerd Renne uit Bosschenhoofd (Brabant) hadden er 650 kilometer fietsen voor over. Een hele prestatie, vindt Pauline, zeker voor Martijn met zijn PDD-NOS, ADD, DCD, epilepsie en dyslexie. Al ging het natuurlijk allemaal niet vanzelf: "Regelmatig ging hij in de derde versnelling de heuvel op."

Ze zijn vlakbij de burch Bastille, in Parijs. De Champs-Élysées is bijna in zicht. Gierend van de adrenaline fietsen Pauline (45), René (47), Martijn (14) en Sjoerd (12) door. De Champ-Élysées! Eindelijk! Maar dan, plots, trapt Martijn op de rem. Hij springt van zijn fiets, klemt zijn handen om zijn hoofd en roept: "Het wordt me een beetje teveel!" Hij loopt naar een bankje op de stoep, gaat erop liggen en sluit zijn ogen. De anderen willen dolgraag door. Ze zijn er bijna! Maar tja, er zit niets anders op dan met z'n allen te wachten, tot Martijn weer meer rust in zijn hoofd krijgt. "Want je moet hem in zo'n situatie niet aanraken of mee proberen te krijgen", weet Pauline. "Dat werkt averechts." Na een half uur komt Martijn weer bij z'n positieven. En kunnen ze door naar die beroemde straat. Het was ook eigenlijk wel logisch dat dit gebeurde, beseft Pauline later. "In Parijs zijn heel veel prikkels, van toeterend verkeer, bussen, taxi's, noem maar op. Dat wordt Martijn op zo'n moment te veel." Gelukkig was de tocht naar Parijs toe op zich heel rustig: stille wegen, met nauwelijks auto's of fietsers. Soms liep de route zelfs dwars door prachtige bossen, uren lang. "Achteraf denk ik: dat is perfect geweest, want zo was het heel rustig voor Martijn."

Huwelijk

Eigenlijk was het niet eens hun eigen bedenkensel, de fietstocht naar Parijs. René en Pauline Renne wilden vanwege hun

20-jarig huwelijk gewoon op vakantie. Kreta, Sicilië: dat waren de bestemmingen waaraan ze dachten. Maar toen hoorden Martijn en Sjoerd van de burens hun fietstocht naar Parijs, en dat het zo leuk was geweest. Door de enthousiaste verhalen, fantastische foto's en goede tips ging de familie Renne overstag. Natuurlijk hadden René en Pauline wel een beetje hun bedenkingen: zou Martijn het wel volhouden, hadden ze zelf eigenlijk wel genoeg conditie? Maar het was juist Martijn die niet meer van het idee was af te brengen. "En als die iets in zijn hoofd heeft, gebeurt het ook", lacht Pauline.

Ze reden allemaal op gewone huis-, tuin- en keukenfietsen

Echt speciale voorbereidingen hadden zij en René niet getroffen, maar ze beseften wel dat ze goed rekening moesten houden met Martijns beperkingen. "Voor hem is het heel belangrijk dat de mensen uit zijn omgeving niet teveel twijfelen. Daarom stippelden we bijvoorbeeld de route heel precies uit, waardoor er nauwelijks kans bestond op verdwalen. Want dat zou bij Martijn veel onrust kunnen veroorzaken. Ook maakten we hem bewust van de zwaarte van de tocht.

We zeiden dat hij niet zomaar zou kunnen opgeven, dat hij wel moest doorzetten. Maar daar hebben we niet lang over hoeven praten."

"Verder bereidden we hem voor op tegenvallers. Denk aan lekke banden, een fiets die kapot gaat. We vertelden hem dat langs de route een aantal fietsmakers zit, en dat we in geval van pech altijd met onze mobieltjes konden bellen voor hulp." Martijn reageerde er goed op. "Het enige wat hij toch wel moeilijk vond was het dragen van een fietsbroek. Dat vond hij maar raar zitten." Pauline vertelde hem dat hij met een gewone broek heel erg zou gaan zweten en dat hij schaafplekken zou oplopen. Martijn was moeilijk te overtuigen, maar uiteindelijk heeft hij 'm toch aangedaan.

Donald Duck

Eenmaal op weg fietsten ze dagelijks zestig kilometer. Van Sjoerd mocht dat wel wat meer zijn, maar Pauline en René wilden het rustig aan doen. Ze reden allemaal op gewone huis-, tuin- en keukenfietsen, met elk drie versnellingen. Op de bagagedragers zaten twee tentjes, slaapmatjes, slaapzakken en zelfs een eenpits gasstelletje. "s Ochtends waren we steeds twee uur bezig met aankleden, eten en alles weer inpakken. Dan hield Martijn zich afzijdig. Hij vindt het moeilijk om te organiseren, om op te ruimen. Hij las dan de Donald Duck, terwijl Sjoerd, René en ik de tentjes en spullen inpakten." De eerste paar dagen van de tocht was het prachtig weer, daarna begon het af en toe te regenen. Al bij de eerste spat sprong Martijn van zijn fiets om zijn regenpak aan te trekken. Pauline: "Hij kon niet even wachten om te kijken of de bui over drijft. Hij vindt het gewoon afschuwelijk als zijn hoofdhuid nat wordt. Dan luisterden we goed naar hem. En lieten

Pauline en René Renne met hun zoons Martijn (rechts) en Sjoerd. "Gelukkig was de tocht naar Parijs toe op zich heel rustig: stille wegen, met nauwelijks auto's of fietsers"

hem meteen zijn regenkleding aantrekken. We hebben gemerkt dat het erg belangrijk is hem serieus te nemen in zijn gevoeligheid".

Op de eerste dag verdwaalde de familie bijna in Antwerpen; ze misten een fietstunnel naar de camping. Bij de volgende camping zette het gezin de tentjes op en pakte alles uit. Ineens zag Pauline dat het een camperplaats was, met wc's die op slot zaten. "Martijn houdt niet van in de bosjes plassen, dus we besloten terug te gaan naar die eerder gemiste camping. Martijn had de fietstunnel gezien, een stuk terug, beweerde hij. Wij dachten dat het niet zo kon zijn, maar hij móest en zou daar naar toe. Op die plek was geen tunnel te zien. Martijn vond het erg moeilijk om dat toe te geven. Om te voorkomen dat we in een welles-nietesstrijd terecht zouden komen, hebben we hem gecompimenteerd met zijn opletendheid en bleven we positief. Het is dan belangrijk je geduld niet te verliezen. Wat dat betreft is conditie niet zo belangrijk, je moet eerder goed in je vel zitten."

Aansluiten

Tijdens de tocht fietste René altijd voorop. Daarna kwam Sjoerd, vervolgens Martijn

en tot slot Pauline. "Martijn vindt het moeilijk voorop te fietsen. Hij gaat dan weer hard, dan weer zacht. Hij moet echt iemand volgen, dan gaat het wel.

"Sjoerd vond het ook een hele leuke vakantie. Die heeft volop genoten. We hebben het geluk dat die twee jongens heel goed met elkaar overweg kunnen.

'Het is een kick dat ook Martijn dit kan'

Alhoewel we nog wel vaak moesten roepen: 'Aansluiten!' Lachend: "Regelmatig bleek dat hij in de derde versnelling de heuvel op ging. Hij vergat gewoon te schakelen. Niet dat hij dan erg langzaam ging. Hij fietste me sowieso makkelijk voorbij." René moedigde hem vaak aan: 'Kom op, Martijn, we zijn er bijna!' Al met al deed de familie er elf dagen over om in Parijs te komen. Daar bleven ze vervolgens nog drie dagen. "We hebben er alles lopend gedaan, want dat gaat minder snel en is overzichtelijker. Fietsen door Parijs geeft teveel prikkels." Daarna ging het gezin naar Nederland terug met de trein. Vier keer moesten ze overstappen, met fiets, bagage en al. "Dat was redelijk moeilijk voor Martijn, want het waren korte overstaptijden. Dan voelde hij druk, en dat is niet prettig voor hem. Maar we hebben geen enkele trein gemist." Pauline is 'supertrots' op haar jongens:

Martijn neemt van hem meer aan dan van ons. Sjoerd is eigenlijk zijn grote broer. Het is lichamelijk en geestelijk best zwaar, maar het is een kick dat ook Martijn dit kan. Hij heeft nooit gemopperd, op dat bankje in Parijs na dan".

"Weet je, je zoekt in de loop der jaren je weg binnen zijn ziektebeeld, binnen zijn mogelijkheden en beperkingen. Wij denken dat hij zijn leven lang begeleiding nodig zal hebben. Daar heb ik veel verdriet van gehad. Door zijn beperkingen is hij meer afhankelijk van anderen dan mensen die niets hebben. E' zijn gelukkig veel goede mensen en Martijn is een echte doorzetter, maar hij zal mogelijk ook in aanraking komen met mensen die misbruik maken van zijn eerlijkheid, zijn naïviteit. Maar als je dan zo'n tocht hebt gemaakt, geeft dat vertrouwen: kijk eens, wat hij allemaal kan. In het proces van loslaten is dat ook goed voor mij." ■